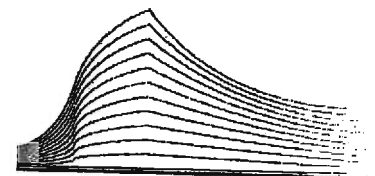

83186

Repertoriumnummer 2015/1810
Datum van uitspraak 16 december 2015
Rolnummer 2015/AA/255

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof Antwerpen
Afdeling Antwerpen

Kamer 10

Arrest

COVER 01-00000338359-0001-0009-01-01-1

[REDACTED] MED Paul en ABDUL MIMIN NASH met laatst gekend adres te 2100 Antwerpen, **[REDACTED]**

aanwezig ter zitting,
met als raadsman mr. **[REDACTED]** advocaat te Antwerpen,

tegen:

[REDACTED] BERAAL AGENTSCHAP VOOR BEHEERVING VAN ASELZORGENS FONDEN, met zetel gevestigd te 1000 Brussel, **[REDACTED]**

met als raadsman mr. **[REDACTED]**, advocaat te Brussel,
voor wie pleit mr. **[REDACTED]**, advocaat te Antwerpen.

Het hoger beroep is gericht tegen het vonnis van 5 maart 2015 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

Advocaat-generaal **[REDACTED] Johan Dekeersmaeker** gaf namens het openbaar ministerie mondeling advies op de zitting van 2 december 2015, waarover partijen verklaarden geen opmerkingen te hebben.

PAGE 01-00000338359-0002-0009-01-01-4

1. Ontvankelijkheid

Met een verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit hof op 10 april 2015, tekenden de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] hoger beroep aan tegen het vonnis van 5 maart 2015 (AR 14/4531/A) van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Het vonnis werd aan de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] op hun gekozen woonplaats ter kennis gebracht overeenkomstig artikel 792, tweede lid, Ger.W., bij gerechtsbrieven op 11 maart 2015.

Het hoger beroep werd tijdig ingesteld, is regelmatig naar vorm en ontvankelijk.

2. Feiten en voorafgaande procedure

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] zijn asielzoekers van Ghanese origine die, net als hun twee minderjarige kinderen, [REDACTED] de Argentijnse nationaliteit bezitten. De familie verblijft sinds februari 2012 in België.

Hun asielpprocedure werd negatief afgesloten met een beslissing van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen van 29 maart 2013 van weigering van toekenning van het vluchtelingenstatuut en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] dienden op 24 mei 2013 een aanvraag tot verlenging van de materiële hulp in op grond van artikel 7, §2, 6° van de Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de Opvangwet). Zowel dochter [REDACTED] geboren op 8 januari 2005, als zoon [REDACTED] geboren op 1 februari 2008, lijden aan hemoglobinoopathie, een ziekte die de zuurstof transporterende eigenschappen van de bloedcellen aantast.

[REDACTED] besliste op 10 juni 2014 de aanvraag tot verlenging van de materiële hulp niet in te willigen daar de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] niet voldeden aan de vereisten van artikel 7, §2, 6° van de Opvangwet, gezien het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had verworpen.

[REDACTED] onderzocht vervolgens, gelet op het feit dat de aanvraag tot verlenging van de materiële hulp was gestoeld op medische redenen, de aanvraag op grond van artikel 7, §3 van de Opvangwet. Dit artikel biedt de mogelijkheid om in bijzondere omstandigheden betreffende de menselijke waardigheid af te wijken van de bepalingen van artikel 7, §§ 1 en 2 van de Opvangwet.

Ook op grond van dit artikel 7, §3 van de Opvangwet werd de aanvraag ongegrond verklaard:

"Hiervoor heb ik het advies ingewonnen van Dokter [REDACTED] arts van het Agentschap. Deze laatste heeft een medisch advies uitgebracht, op datum van 06/06/2014, waaruit blijkt dat er geen medische indicatie bestaat die een verlenging van uw recht op materiële hulp rechtvaardigt. De behandeling, indien nodig, vereist geen stationaire begeleiding in een opvangstructuur van [REDACTED]. De behandeling kan plaatsvinden buiten een opvangstructuur van Fedasil."

Op 30 juni 2013 besliste [REDACTED] het recht op materiële hulp te beëindigen.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] dienden tegen de beslissing van [REDACTED] van 10 juni 2014 tot weigering van de verlenging van materiële hulp beroep in bij de arbeidsrechtbank [REDACTED] afdeling [REDACTED], met een verzoekschrift neergelegd ter griffie op 13 augustus 2014.

In hun vonnis van 5 maart 2015 verklaarden de eerste rechters de vordering ontvankelijk doch ongegrond.

[REDACTED] werd, in toepassing van artikel 1017, tweede lid, Ger.W., veroordeeld tot de kosten.

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] stelden tegen dit vonnis hoger beroep in met een verzoekschrift neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 10 april 2015.

3. Eisen in hoger beroep

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] vorderen het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de beslissing van [REDACTED] van 10 juni 2014 te vernietigen en, opnieuw recht doende, te oordelen dat zij in aanmerking komen voor materiële hulp en hen onder te brengen in een opvangcentrum of in een aangepaste plaats om opvang te verlenen, en dit onmiddellijk na betekening van het tussen te komen arrest onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag.

[REDACTED] overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Ger.W., te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep, op 120,25 euro rechtsplegingsvergoeding.

[REDACTED] had op het moment dat de zaak in beraad werd genomen geen geschreven conclusies genomen. Met de later ter griffie ontvangen conclusies en overtuigingsstukken kan en mag geen rekening worden gehouden.

4. Ten gronde

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] vragen de verlenging van hun verblijf in een opvangcentrum omwille van bijzondere omstandigheden. Zij baseren zich hiervoor op artikel

7 van de Opvangwet (wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen).

4.1. Artikel 7 Opvangwet

Artikel 7 Opvangwet bepaalt:

“§ 1. Het recht op de materiële hulp wordt verlengd wanneer van de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, en hij een familielid heeft of een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, die binnen het toepassingsveld van deze wet valt.

§ 2. Het recht op de materiële hulp kan verlengd worden, op met redenen omklede beslissing van het Agentschap, wanneer de vreemdeling die verblijft in een opvangstructuur zich in één van volgende situaties bevindt en hiertoe een aanvraag indient :

1° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend en die, met het oog op het beëindigen van het schooljaar, een aanvraag tot uitstel van zijn bevel om het grondgebied te verlaten heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie, en dit ten vroegste drie maanden voor het einde van het schooljaar. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten afgelopen is of wanneer dit uitstel wordt geweigerd;

2° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten en die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend omwille van een zwangerschap. De verlenging van het recht op de materiële hulp geldt ten vroegste vanaf de zevende maand van de zwangerschap en eindigt ten laatste na afloop van de tweede maand na de bevalling;

3° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die een aanvraag heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie tot uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van een onmogelijkheid om redenen onafhankelijk van zijn wil, om terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer het uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten afgelopen is ofwel wanneer dit uitstel wordt geweigerd;

4° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief zijn afgesloten, die geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend, en die ouder is van een Belgisch kind en een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend bij de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie op grond van artikel 9bis van voornoemde wet van 15 december 1980. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer de autoriteiten bevoegd voor asiel en migratie zich hebben uitgesproken over de aanvraag tot machtiging tot verblijf;

6° de vreemdeling van wie de asielprocedure en de procedure voor de Raad van State negatief afgesloten zijn, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, en die om gestaafde medische redenen en steunend op een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980, zich in de onmogelijkheid bevindt om de opvangstructuur waar hij verblijft, te verlaten.

In de in het eerste lid, 6°, beoogde hypothese moet de vreemdeling met een getuigschrift van een geneesheer dat ter ondersteuning van zijn aanvraag werd ingediend, staven dat hij zich bevindt in deze situatie van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. Als het dit vereist acht, vraagt het Agentschap bijkomend medisch advies. Het Agentschap voert periodiek een controle uit van het voortbestaan van het motief van medische onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. De verlenging van het recht op de materiële hulp eindigt wanneer deze controle aantoont dat de medische onmogelijkheid niet langer bestaat, en, in ieder geval, op het ogenblik van de betekening van de beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

De in huidige paragraaf beoogde aanvragen moeten, op straffe van onontvankelijkheid, worden ingediend alvorens de in artikel 6, § 1, derde lid, beoogde termijn verstrijkt.

Zolang het Agentschap de in het eerste lid beoogde met redenen omklede beslissing niet betekend heeft aan de vreemdeling, die op basis van huidige paragraaf een aanvraag indiende, wordt het recht op de materiële hulp voorlopig verlengd.

Om aanspraak te kunnen maken op huidige paragraaf, mag de asielprocedure van de vreemdeling niet het voorwerp hebben uitgemaakt noch van een beslissing die een andere Staat dan de Belgische aanwijst als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch van een beslissing om de nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen in toepassing van [artikel 57/6/2] van dezelfde wet.

§ 3. In bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid kan het Agentschap afwijken van de voorwaarden die door huidige bepaling gesteld worden.

Dit artikel vindt toepassing onverminderd de toepassing van artikel 4/1."

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] beroepen zich op medische redenen als bijzondere omstandigheid.

4.2. Medische redenen als bijzondere omstandigheid

Er wordt verwezen naar de medische aandoeningen van de kinderen [REDACTED] en [REDACTED] waarbij dezen onder de controle van een oogarts en een kinderhematoloog zouden moeten blijven. Uit de neergelegde attesten blijkt inderdaad dat de kinderen opgevolgd moeten worden, maar hieruit kunnen geen bijzondere omstandigheden afgeleid worden. Nergens wordt immers gesteld dat deze opvolging enkel in België kan gebeuren.

Het loutere feit dat dokter [REDACTED] (aangesteld door [REDACTED]) de kinderen niet onderzocht heeft, is dan ook niet relevant nu hij uit de voorgelegde attesten kon afleiden dat er enkel een jaarlijkse opvolging nodig is.

Thans worden bijkomende attesten voorgelegd (stukken 6 en 7, bundel [REDACTED]), maar ook in deze attesten wordt enkel melding gemaakt van een matig ernstige bloedarmoede die slechts een jaarlijkse medische controle voor opvolging vergt. Van het nemen van bepaalde

medicatie is geen sprake. De heer [REDACTED] zou lijden aan sarcoidose, maar mits medicatie en een controleraadpleging blijft dit onder controle.

Er wordt geen bewijs geleverd van bijzondere omstandigheden waardoor een opvang overeenkomstig artikel 7, §3 Opvangwet noodzakelijk is. Het loutere feit dat de twee kinderen medisch moeten opgevolgd worden en de heer [REDACTED] medicijnen moet nemen, is hiervoor onvoldoende.

De bestreden beslissing, waarin vastgesteld wordt dat hun aanvraag tot regularisatie van verblijf om medische redenen (artikel 9ter Vreemdelingenwet) werd afgewezen en waarin werd verwezen naar de bevindingen van de arts van [REDACTED] die besluit dat er geen medische redenen zijn waarom een verlenging noodzakelijk is, dient dan ook bevestigd te worden.

4.3. Opvang via artikel 60 Opvangwet

Het gezin [REDACTED] stelt dat het thans geniet van een precaire opvang waarbij het gezin verspreid zou zijn over verschillende locaties.

Er werd op 12 augustus 2015 een aanvraag gedaan bij het [REDACTED] dat in zijn sociaal verslag bevestigt dat het gezin behoeftig is, waarna het [REDACTED] de aanvraag om steun te bekomen weigerde omdat het gezin een aanvraag kan doen bij [REDACTED] als gezin met minderjarige kinderen in illegaal verblijf.

Artikel 60 Opvangwet bepaalt immers:

"Het Agentschap is belast met de toekenning van de materiële hulp aan minderjarigen die illegaal met hun ouders op het grondgebied verblijven en van wie de staat van behoeftigheid door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn is vastgesteld, wanneer de ouders niet in staat zijn om hun onderhoudsplicht na te komen.

Deze materiële hulp wordt toegekend binnen de opvangstructuren die door het Agentschap worden beheerd.

'De Koning bepaalt de nadere regels van de toekenning van deze materiële hulp.'

Uit de beslissing van het [REDACTED] blijkt dat het gezin voldeed aan de voorwaarden om van de opvang te kunnen genieten, maar dat het aanbod mondeling geweigerd werd. Het sociaal verslag stelt dat het gezin aangeeft dat het niet geïnteresseerd is om zich op 1 september 2015 aan te bieden bij de dienst dispatching van [REDACTED]. Ze hebben er zich ook nooit aangeboden.

De heer [REDACTED] laat gelden dat hij het aanbod nooit geweigerd heeft, maar het is de vraag waarom het [REDACTED] dit dan in een verslag zou opnemen. Mits ondertekening van de verklaring bij het [REDACTED] had het gezin opvang kunnen ontvangen bij [REDACTED] waarna het [REDACTED] geen verdere opvang moest verzekeren. Hierdoor heeft het [REDACTED] geen enkel be-

lang om te verklaren dat het gezin zou gesteld hebben niet geïnteresseerd te zijn in de opvang.

Terecht laat het gezin [REDACTED] gelden dat er geen schriftelijke bevestiging is (overeenkomstig artikel 4 van het KB van 24 juni 2004 tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten voor het verlenen van materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft), maar het is natuurlijk enkel het gezin dat deze verklaring, die blijkbaar door het [REDACTED] werd voorgelegd, niet heeft willen ondertekenen.

Door deze weigering, die het arbeidshof aanvaardt nu het [REDACTED] in deze zaak als derde kan beschouwd worden die geen enkel belang heeft om een dergelijke verklaring af te leggen en die bevestigd wordt door de niet aanbieder op 1 september 2015, doet het gezin zelf afstand van een menswaardig bestaan en kan [REDACTED] niet veroordeeld worden tot het verlenen van opvang nu ze zelf de aangeboden opvang geweigerd hebben.

Dat het gezin behoeftig zou zijn, moet niet onderzocht worden nu ze de geboden opvang geweigerd hebben. Het gezin kan trouwens opnieuw een aanvraag doen, waarna onderzocht zal worden of ze in aanmerking komen voor opvang.

Omdat [REDACTED] niet veroordeeld wordt tot opvang, dient er geen dwangsom opgelegd te worden.

De vordering is ongegrond.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het vonnis van de arbeidsrechtbank [REDACTED], afdeling [REDACTED], van 5 maart 2015.

Veroordeelt in toepassing van artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, Fedasil tot de kosten van het hoger beroep.

Vereffent deze kosten aan de zijde van de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] op het gevorderde bedrag van 120,25 euro rechtsplegingsvergoeding.

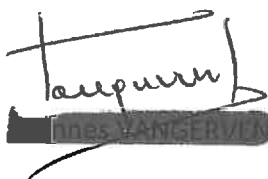
PAGE 01-00000338359-0008-0009-01-01-4

Aldus gewezen door:

[REDACTED] TORI, raadsheer, voorzitter van de kamer,
[REDACTED] VAN GELDEREN, plaatsvervangend raadsheer in sociale zaken, werkgever (art. 383, §2,
en 390 Ger.W.),
[REDACTED] SCHAMPALON, raadsheer in sociale zaken, werknemer,

[REDACTED] TORI

[REDACTED] VAN GELDEREN

[REDACTED] SCHAMPALON

en uitgesproken door de voorzitter van de tiende kamer van het arbeidshof Antwerpen, af-
deling Antwerpen, zitting houdend te Antwerpen in openbare terechtzitting van 16 decem-
ber 2015, met bijstand van wnd. griffier-hoofd van dienst [REDACTED] SMETS.

[REDACTED] SMETS

[REDACTED] SMETS

